

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ *Του Kahlil Gibran*

Τα παιδιά σου δεν είναι παιδιά σου.

Είναι γιοί και κόρες της Ζωής.

Έρχονται μέσα από το σώμα σου αλλά όχι από σένα

Παρόλο που είναι μαζί σου, δεν σου ανήκουν.

Μπορείς να τους δώσεις την αγάπη σου, όχι όμως τις σκέψεις σου.

Γιατί έχουν τις δικές τους.

Μπορείς να φιλοξενείς τα σώματά τους όχι όμως τις ψυχές τους.

Γιατί αυτές κατοικούν στο αύριο. Ένα αύριο που εσύ δεν μπορείς να επισκεφθείς ούτε στα όνειρά σου.

Μπορείς να αγωνίζεσαι να γίνεις σαν κι αυτά αλλά μην αποζητάς να κάνεις αυτά σαν κι εσένα.

ή δεν πάει προς τα πίσω, ούτε παραμένει σ

Βλέπω
τα παιδιά σαν χαρταετούς.
Αφιερώνεις μια ζωή για να τους κάνεις
να ξεκολλήσουν από το έδαφος. Τρέχεις
μαζί τους ώσπου να μην έχεις άλλη ανάσα.
Τσακίζονται και συ τους προσθέτεις κι άλλη ουρά.
Εκνευρίζεσαι αλλά πάντα έχεις λίγη ακόμη προσπάθεια
κάπου φυλαγμένη. Μπαλώνεις... και παρηγορείς ...και προσαρμόζεις...
Παρατηρείς να ανασηκώνονται από τον αέρα και διαβεβαιώνεις
πως είναι κοντά η στιγμή που θα πετάξουν. Τελικά πετούν.
Αλλά χρειάζονται περισσότερο σπάγκο. Και συ τον αφήνεις. Και τον αφήνεις
....και όλο και τον αφήνεις.
Με κάθε ξετύλιγμα του κουβαριού, η λύπη πάει μαζί με τη χαρά σου
γιατί ο χαρταετός σου απομακρύνεται όλο και περισσότερο.
Κάπου στο βάθος ξέρεις ότι δεν θα είναι για πολύ.
Αυτή η όμορφη ύπαρξη θα κόψει τη κλωστή
που σας ενώνει και θα πετάξει μόνη της,
όπως άλλωστε ήταν γραμμένο να γίνει...
Ελεύθερος και μόνος. Μόνον
τότε πράγματι ξέρεις
πως έκανες
αυτό
που
έπ
ρε
πε
να
κά
νει

